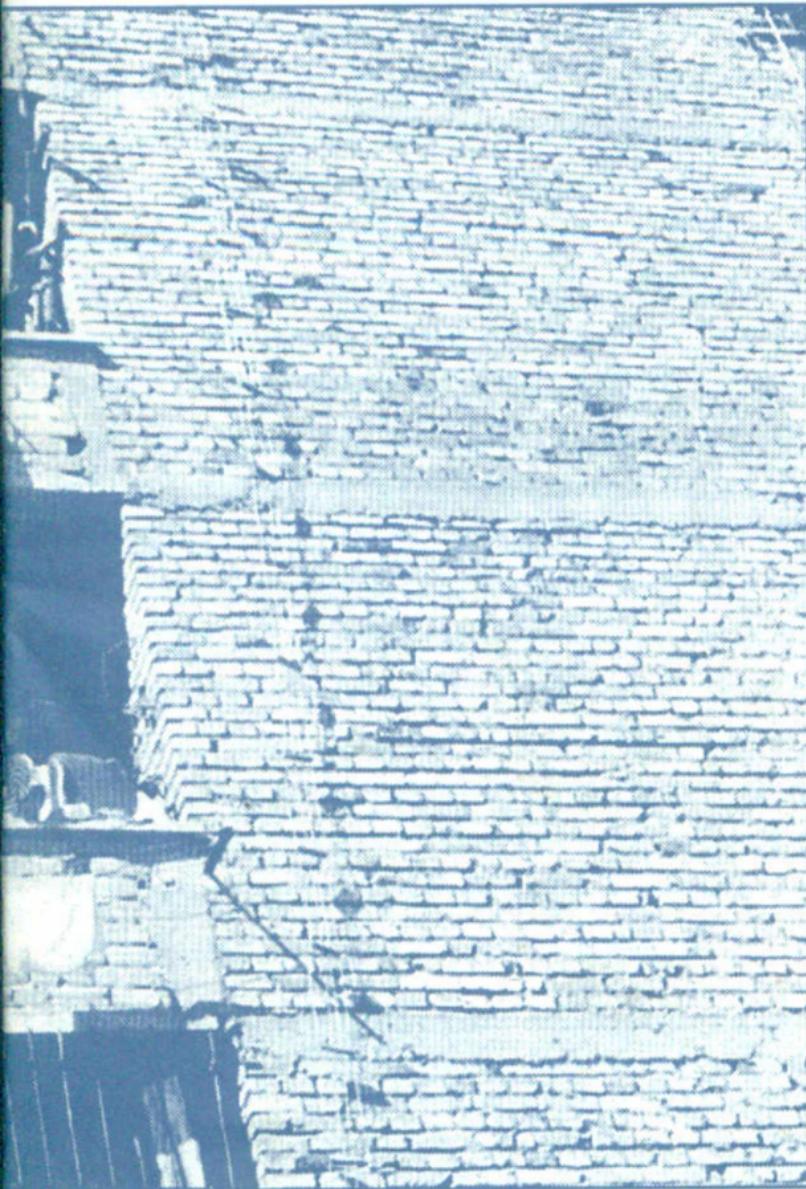

αντι-λεξικό

της καθημερινής ζωής

1

ΦΛΕΒΑΡΗΣ '94

Δουλειά (δουλεία)

Οι λέξεις έχουν χάσει το νόημά τους; Ή μήπως οι λέξεις έχουν αποκτήσει και νούργιες σημασίες; Κι αν συμβαίνει αυτό το τελευταίο, ποιοί και πώς φτιάχνουν την σημασία, το νόημα, όχι μόνο αυτών που λέμε αλλά και όσων καθημερινά κάνουμε; Είμαστε εμείς οι ίδιοι δημιουργοί της ζωής μας, ή μήπως μας αναγκάζουν να συμβιβαζόμαστε με μιά "πραγματικότητα" που δεν διαλέξαμε;

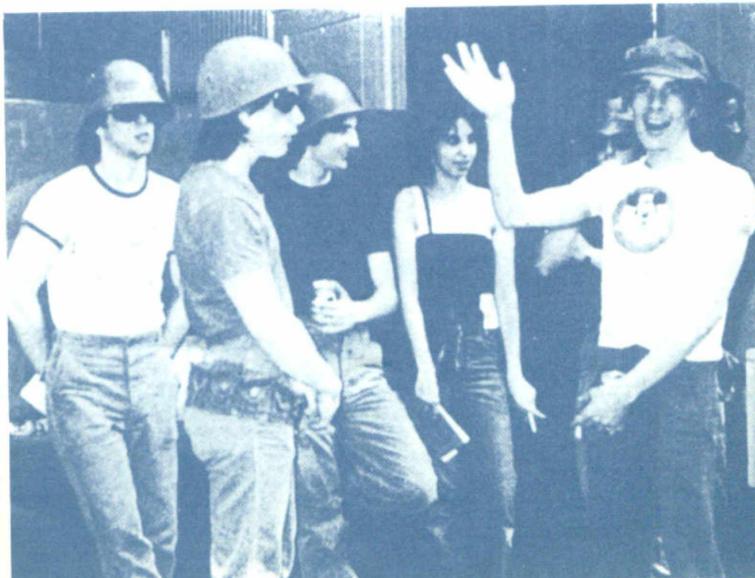
Το αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής είναι μιά αυθάδικη απόφαση να δώσουμε ένα περιεχόμενο στις λέξεις, και μ' αυτόν τον τρόπο ένα περιεχόμενο στη καθημερινή μας ζωή... **αλλά όχι ένα οποιοδήποτε περιεχόμενο.** Θέλουμε την χειραφέτηση από τις σημασίες που δημιουργούν οι εξουσίες - όλες οι εξουσίες. Θέλουμε τη συνεννόηση και την αλληλεγγύη ανάμεσα σε όσους αγωνίζονται γι' αυτήν τη χειραφέτηση. Θέλουμε να εννοήσουμε την καθημερινή μας ζωή με τους τρόπους που ταιριάζουν στην επιθυμία της ελευθερίας. Θέλουμε να μιλήσουμε και να πράξουμε έξω και ενάντια στην χειραγώγηση και την αλλοτρίωσή μας. Αποφασιστικά και "άγρια". Ενάντια σε κάθε αφέντη. Ενάντια σε κάθε θεό. Θέλουμε να ξαναβρούμε τα λόγια και τις πράξεις της απελευθέρωσής μας. Δεν θέλουμε κάτι. Θέλουμε τα πάντα. Δεν τα θέλουμε για τη πάρτη μας. Τα θέλουμε για όλους.

Η γκόμενα του αφεντικού, που το παίζει αφεντικό κι' αυτή, έβαλε τις φωνές στον Γιώργο, τον δεκαεννιάχρονο, επειδή βγήκε έξω να πάρει ένα γάλα "χωρίς να το πεί σε κανέναν". (Αν βέβαια "το έλεγε σε κανέναν", απλά αυτός ο "κανένας" θα έβρισκε μιά δουλειά για τον Γιώργο, έτσι, για να του τη σπάσει.)

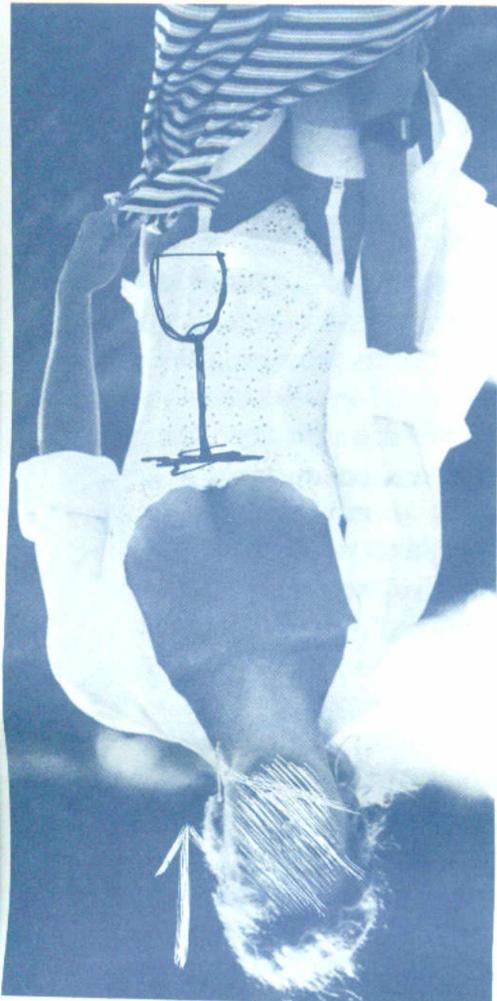
Ο Γιώργος δεν λέει τίποτα - τη βρίζει από μέσα του. Το ίδιο κάνω κι' εγώ, δίπλα του. Μου έρχεται να τη φτύσω. Εχει αυτό το σιχαμένο ύφος της μαμάς - αφεντικού, που με το να την λέει στους αποκάτω νοιώθει πως κάτι είναι.

Σκέφτομαι ότι δεν θέλω να καταπίνω την μαλακία τους. Ενα μεροκάματο, που μάλιστα κάνει αυτούς πλουσιότερους δεν είναι αρκετό για να με κάνει να κάνω το κοροϊδο. Αναρωτιέμαι τί είναι προτιμότερο, και πιό εκδικητικό: να τους χέσω μιά ωραία ημέρα, να το φχαριστηώ και να σηκωθώ να φύγω, ή να τους γράφω επιδεικτικά ώστε να αναγκαστούν να με διώξουν, και να πάρω και την αποζημίωση; Το πρώτο είναι πιό γενναίο, αλλά μου την σπάει που βγάζει κι' αυτούς από ένα μπελά. Το δεύτερο θα τους κοστίσει ακριβότερα -έτσι κι' αλλοιώς μόνο τα φράγκα τους πονάνε- αλλά θέλει γερά νεύρα από την μεριά μου.

Θα το σκεφτώ. Μέχρι τότε θα λουφάρω με όποιο τρόπο μπορώ -αρκεί να μη ρίχνω τα άλλα παιδιά...

όλα τα προϊόντα
πρέπει να
μοιάζουν
φρέσκα,
αποστειρω-
μένα σύμ-
φωνα με
τις προ-
διαγρα-
φές του
κατα-
σκευοτή,
απ' το
ψυγείο
στο πιά-
το σας,
κατανά-
λωση
μέχρι
την ημε-
ρομηνία
λήξης,
θέλουν
φως και
πότισμα,
όλα με το
μαχαίρι,
τα συνιστούν
29 κατα-
σκευαστές
συνειδήσεων

ΞΕΡΙΖΩΣΤΕ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΓΛΑΣΤΡΑ

Οι λεκάνες στις μοντέρνες τουα-
λέτες υψώνονται πάνω στο δά-
πεδο σαν το άσπρο λουλούδι του
νούφαρου. Ο αρχιτέκτονας κά-
νει τ' αδύνατα δυνατά για να ξε-
χνάει το σώμα την αθλιότητά
του και ν' αγνοεί ο άνθρωπος τί
γίνονται τα περιττώματά του,
όταν το νερό απ' το καζανάκι
τα διώχνει γουργουριζόντας.

Οι αποχετευτικοί σωλήνες,
παρ' όλο που οι διακλαδώσεις
τους φτάνουν ως μέσα στα δια-
μερίσματά μας, είναι προσεκτι-
κά κρυμμένοι απ' τα μάτια μας
κι αγνοούμε τα πάντα για τις
αθέατες δεξαμενές από σκατά
πάνω στις οποίες είναι χτισμέ-
νοι οι καμπινέδες μας, οι κρεβα-
τοκάμαρες μας, οι αίθουσες χο-
ρών και τα κοινοβούλια.

Μίλαν Κούντερα: "Η αβάσταχτη ελαφρότητα του είναι"

ΜΠΑΣΤΑΡΔΟΙ

Είμαστε όλοι μπάσταρδοι γιατί μας αρέσει να περπατάμε στην πόλη και ν' ακούμε άλλες γλώσσες, να συναντάμε άλλες φυλές και να γνωρίζουμε καινούργιες αντιλήψεις, ν' ανακαλύπτουμε νέους δρόμους

αλληλεπιδράσεων.

M Είμαστε μπάσταρδοι γιατί δε θέλουμε να έχουμε καμμιά " ελληνικότητα " για να διαφυλάξουμε, όντας ξένοι οι ίδιοι εμείς σε ξένη πόλη, οικείοι όντας σε μιά πόλη που θέλουμε νά' ναι για όλους μας. Οι μουσικές μας, οι ζωγραφιές μας, τα δέρματά μας, τα μαλλιά μας, το ντύσιμό μας, οι χοροί μας και οι γλώσσες μας είναι ό,τι γουστάρουμε κι έχουν όλα τα χρώματα του κόσμου, που τα ανακατεύουμε όπως θέλουμε, όμως δεν τα πουλάμε.

P Είμαστε πολυεθνικοί και πολυπολιτισμικοί, εργάτες και εργάτριες όλοι μας σε βενζινάδικα, σε εργοστάσια, σε εξωτερικές δουλειές με μηχανάκια, σε μπαρ, σε μηχανουργεία, σε γραφεία, σε πιτσαρίες, σε σχολεία, στην οικοδομή, σε σούπερ μάρκετ, στη λάτζα, σε συνεργεία, σε ναυπηγεία, στους καθαρισμούς καμπινέδων, κι όπου αλλού μπορεί κανείς να μας βρει, αρκεί μόνο να δει τί διάολο συμβαίνει γύρω του.

P Είμαστε μπάσταρδοι γιατί κάθε τι που θέλει να ονομάζεται καθαρό, αυθεντικό, γνήσιο και καλογυαλισμένο, ξέρουμε πολύ καλά πως είναι καταδικασμένο στην παρακμή της κατσούφικης μονοχωνωτής του, πως είναι αντι-ιστορικό κι αντι-πολιτισμικό, μάταια αναζητώντας αυτοεπιβεβαίωση στον φασισμό, στο ρατσισμό και στο μικροαστισμό του, με μάταιη και σιχαμένη αυταρέσκεια θέλοντας να συγκαλύψει την κοντόφθαλμη αγραμματοσύνη του.

Γιατί ποτέ στην ιστορία δεν υπήρξε μεγάλος - καθαρός πολιτισμός. Τα σταυροδρόμια όπου συναντιόντουσαν τα καραβάνια, οι μετακινούμενοι από τόπο σε τόπο πληθυσμοί, οι διαχεόμενες ποικίλες νοοτροπίες και ιδέες, ήταν που πάντοτε έφτιαχναν πόλεις και πολιτισμούς. Και πάντα οι αρνήσεις κι οι αντιθέσεις σε κάθε λογής συντρητισμό παρήγαγαν τη σκέψη, ποτέ οι καταφάσεις και πολύ περισσότερο οι επιφάσεις.

Εμείς είμαστε μπάσταρδοι και χαιρόμαστε γι' αυτό, γιατί μισούμε φρικτά να βλέπουμε γύρω μας τις ίδιες ρατσιστοελληνόφατσες, τους ίδιους προγονόπληκτους και αμαθείς πιθηκίζοντες αρχαιολάτρες.

Είμαστε εργάτες - μπάσταρδοι και μπάσταρδοι εργάτες. Δεν έχει σημασία αν είμαστε ελληνόφωνοι, τουρκόφωνοι, αλβανόφωνοι, κογκολεζόφωνοι, φιλιππινέζόφωνοι ή ό,τι άλλο. Δεν ξέρουμε αν αύριο θα ζούμε σ' άλλο

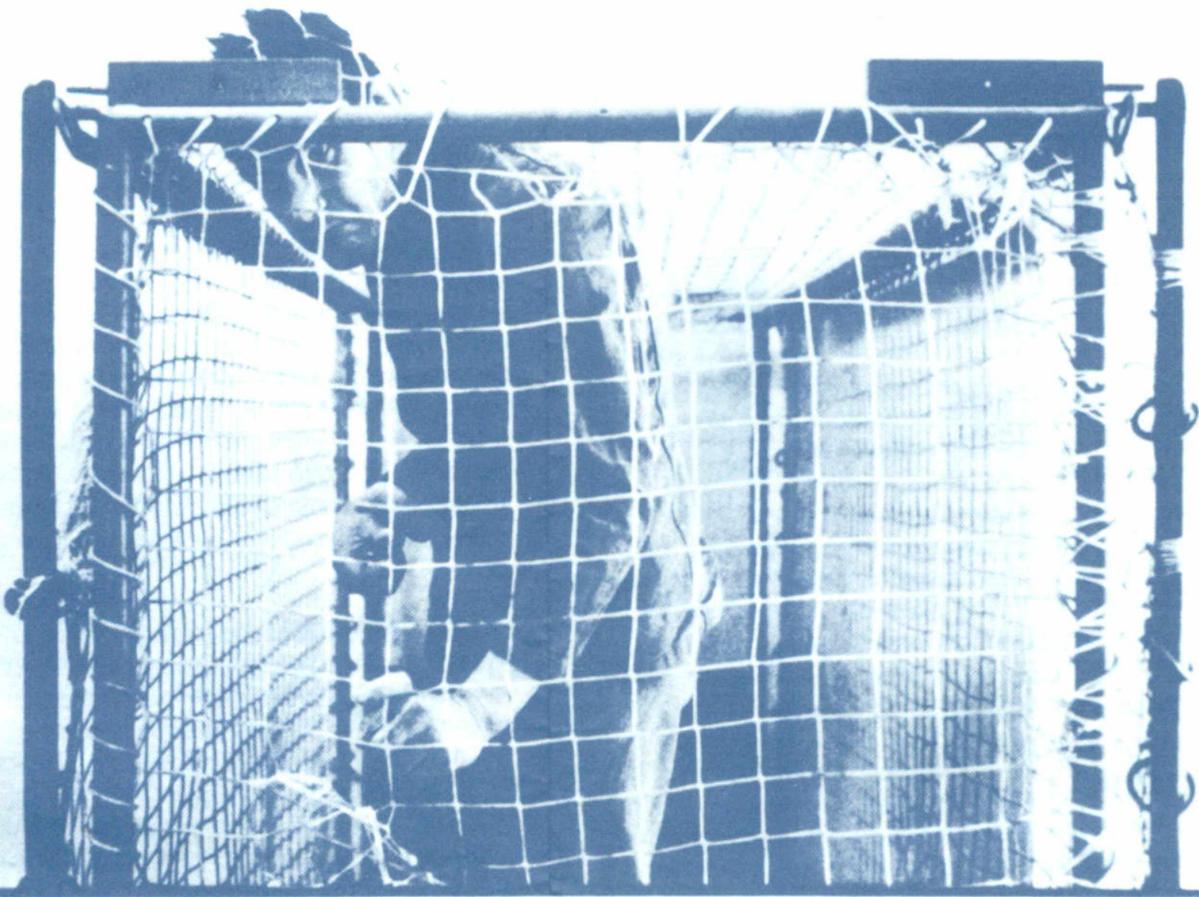
A τόπο, αν θα δουλεύουμε σε άλλη πόλη. Γιατί για εμάς υπάρχουν μόνο πόλεις, όχι χώρες και πατρίδες. Δεν ξέρουμε αν τα αφεντικά μας στο μέλλον θά' ναι έλληνες ή γερμανοί ή γάλλοι. Μόνο πως σ' όλες τις περιπτώσεις θα πρόκειται για αφεντικά, που έχουμε κάθε λόγο να τα μισούμε εξίσου.

Είμαστε μπάσταρδοι πολιτισμένοι και τον πολιτισμό μας τον παράγουμε κάθε στιγμή που η συνείδησή μας πολεμάει τους υπεύθυνους της εκμετάλλευσής μας, που αναζητάει να βρει και να εκφράσει σε βιβλία, σε τραγούδια, σε ταινίες, σε ζωγραφιές, σε λόγους, σε έρωτες, σε graffiti και σε συνθήματα στους τοίχους, σε χορούς και συζητήσεις, εκείνα τα σημεία αιχμής, ρήξης, κριτικής και αμφισβήτησης ενάντια σε ό,τι θέλει να μας συνθλίψει.

Δημιουργούμε καθημερινά έναν μπάσταρδο πολιτισμό, που είναι εξ ορισμού αντίθετος και εχθρικός σε οποιαδήποτε αξιώση καθαρότητας. Έναν πολιτισμό που την ίδια στιγμή είναι πολέμιος σε κάθε εκδοχή ίλλουστρασιόν κοσμοπολιτισμού που με ωμότητα πατάει πάνω στην εκμετάλλευση χιλιάδων μεταναστών εργατών και που στην πράξη καλλιεργεί το ρατσισμό.

N Είμαστε μπάσταρδοι, πολύτροποι, μ' όλη την απρόβλεπτη, δαιμόνια συμπεριφορά που χει να περιμένει κανείς απ' τους μπάσταρδους, και ξέρουμε καλά ότι αυτή είναι η δύναμή μας, αυτή που κάνει τους " καθαρόαιμους " να μας φοβούνται.

Γιατί είμαστε όλοι μετανάστες.

Στέρηση δικαιωμάτων

Ασυλοποίηση

Απόρριψη

Στιγματισμός

Ιδρυματισμός

Απομόνωση

Η "ΥΓΙΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ"
ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥΣ

ΣΠΙΤΙ
ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ
ΣΧΟΛΕΙΟ
ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΣΤΡΑΤΟΣ
ΣΕΙΡΕΣ
ΣΤΟΛΕΣ
ΣΥΣΣΙΤΙΟ
ΣΗΜΑΔΙ
ΣΤΟΧΟΣ
ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ
ΣΚΟΠΙΕΣ
ΣΧΟΛΕΣ
ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ
ΣΤΑΣΗ
ΣΤΡΙΜΩΓΜΕΝΟΣ
ΣΙΔΕΡΩΜΕΝΟΣ
ΣΟΒΑΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΣ
ΣΤΕΛΕΧΟΣ
ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ
ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ
ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ
ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ
ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΟ
ΣΩΤΗΡΙΑ
ΣΦΗΝΑΚΙΑ
ΣΟΥΒΛΑΚΙΑ
ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ
ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ
ΣΧΗΜΑΤΑ
ΣΗΜΑΤΑ
ΣΥΜΒΟΛΑ
ΣΗΜΑΙΕΣ
ΣΙΝΕΜΑ
ΣΗΡΙΑΛ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΣΤΑΘΜΟΙ
ΣΦΥΡΙΓΜΑ
ΣΕΝΤΡΑ
ΣΟΥΤ
ΣΚΟΡ

ΣΥΝΗΘΙΣΑΜΕ ΣΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

Οπίστεψαν

N

"Να περνάμε καλά": αυτή είναι μιά κουβέντα, ή μάθημον μιά επιδίωξη, στο μυαλό των πάντων, σήμερα. Είναι το βασικό άρθρο στο σύνταγμα της καθημερινής ζωής.

Ποιός μπορεί να αρνηθεί πώς το "να περνάμε καλά" έχει πράγματι την μεγαλύτερη αξία; Αλλά και ποιός μπορεί να το εννοεί για τον εαυτό του και τους γνωστούς του αποκλειστικά; Με άλλα λόγια: το "να περνάμε καλά εμείς" είναι η σημαία του σύγχρονου εγωϊσμού.

Γιατί για "να περνάνε καλά" οι έλληπνές πολίτες (και πάλι όχι όλοι) δεν περνάνε καθόλου καλά οι μετανάστες εργάτες... Για να "περνάνε καλά" οι γερμανοί, οι γάλλοι ή οι ελβετοί πολίτες (και πάλι όχι όλοι απ' αυτού) δεν περνάνε καθόλου καλά οι μαροκίνοι ή οι γιουγκοσλάβοι ή οι κογκολέζοι. Και για να το πούμε συνολικά: για να "περνάνε καλά" οι πολίτες του δυτικού, ανεπτυγμένου καπιταλιστικά κόσμου, δεν περνάει καθόλου καλά η πλειοψηφία των επιβατών αυτού του πλανήτη. Γιατί όταν κάποιοι ήταν "να περνάμε καλά", υποψιαζόμενοι ίσως τί κόστος έχει αυτό το "καλά" εννοούν "να περνάνε μερικοί καλά, και μέσα σ' αυτούς κι' εμείς".

Ποιός νοιάζεται ποιπόν πώς "περνάνε" εκατομμύρια εργάτες στις φυτείες ρυζιού, όταν αυτός απολαμβάνει ένα υπέροχο πιλάφι; Ποιός γαμάει τους εργάτες στις αυτοκινητοβιομηχανίες της λατινικής αμερικής όταν έχει μπροστά του (μετά από "κόπους" και "θυσίες") το αστραφτερό μοντέλο των ονείρων του; Ποιός νοιάζεται, όταν από το κατάστρωμα του πλοίου χαζεύει το πλιοβασίθεμα, για τους πακιστανούς που είναι κλειδωμένοι στα αμπάρια και στα μπχανοστάσια, και θα δούν φώς ημέρας μετά από μέρες ή βδομάδες; Ποιός νοιάζεται, όταν απολαμβάνει το αφγάνι του, για τα χιλιάδες παιδιά και τις γυναίκες που δουλεύουν στις χασισιφυτείες; Ποιός τέλος αναρωτιέται πώς "περνάνε" οι εκατομμύρια πεινασμένοι ή εξοντωμένοι από πολέμους, όταν στην γειτονιά του επικρατεί ειρήνη και η δροσιά μιάς amita;

Ποιού ωραία ιδέα το "να περνάμε καλά". Αλλά ο βασικός όρος για να το καταφέρουμε είναι να κάνουμε τα κοροϊδά...ή μάθημον να είμαστε, σιωπηρά ή μεγαλόφωνα, συνένοχοι στα μεγαλύτερα εγκλήματα σε βάρος της ανθρωπότητας.

Και έτσι, όταν "δεν περνάμε καλά", είναι ποιού εύκολο να ψάχνουμε για το ποιός "μικρός νέγρος" σήκωσε κεφάλι, ώστε να του ρίχνουμε καμμιά σφαίρα...

ΡΟΥΦΙΑΑΑΑΑΝΟ ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΣ

Μέχρι τον Αύγουστο του '92 πίστευα ότι το ρουφιανικό και η προδοσία είναι προνόμιο των "δεξιών" τάσεων και αντιλήψεων αυτής της κοινωνίας. Γιατί, η ρουφιανά γεννιέται από αντιλήψεις του στύλου: "πρέπει να βοηθάμε το κράτος και την αστυνομία γιατί έτσι πάει μπροστά το έθνος", ή "το παν στη ζωή είναι να βγάζεις πολλά λεφτά", ή "ζήσε εσύ καλά και μη σε νοιάζει τίποτα για τους άλλους", ... κλπ, που γενικά, είναι "δεξιές" αντιλήψεις.

Τον Αύγουστο του '92 όμως, οι απεργοί της Ε.Α.Σ. ήρθαν και άλλαξαν αρκετά πράγματα στο κεφάλι μου, με γέμισαν ερωτηματικά. Γιατί "ανακάλυψα" ότι αυτοί οι άνθρωποι που ήταν στο δρόμο όλη μέρα κάνοντας συγκεντρώσεις, πορείες, οδοφράγματα, αυτοί που συγκρουόνταν κάθε μέρα με τα MAT, αυτοί που πίστεψαν στο δίκιο τους και αγωνίστηκαν τόσο σκληρά και τόσο μακροχρόνια για αυτό όσο, εγώ τουλάχιστον, δεν έχω ξαναδεί, ήταν διαφόρων κομματικών "αποχρώσεων": ΠΑΣΟΚΟΙ, ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ, και, ναι, ΔΕΞΙΟΙ!!!. Από την άλλη "ανακάλυψα" ότι οι άλλοι, οι ρουφιάνοι, αυτοί που έπιευσαν να πάρουν λεωφορεία, αυτοί που ξεπούλησαν τον αγώνα και τους συντρόφους τους, αυτοί που επισφράγισαν την ανεργία των άλλων προς χάριν της καβάντζας τους, προφασιζόμενοι το δικαιώμα τους για δουλειά (για αυτό και ποτέ δεν πρόκειται να συγκινθώ όταν μου μιλούν μπροστά στις κάμερες για "τα παιδάκια τους" -γιατί αυτοί δε συγκινήθηκαν καθόλου για "τα παιδάκια" των άλλων) ήταν επίσης διάφορων αποχρώσεων: ΔΕΞΙΟΙ, (στην πλειοψηφία τους βέβαια), αλλά και ΠΑΣΟΚΟΙ ΚΑΙ "ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ".

Και ιδού τα ερωτηματικά: Οι δεξιοί που λένε "ζήτω το κράτος", πώς συγκρούστηκαν μ' αυτό; Οι "σοσιαλιστές" και "αριστεροί" που μιλούν για κοινωνική δικαιοσύνη, συμβόλαια με το λαό και άλλα τέτοια φούμαρα, πώς συμμάχησαν με τη δεξιά ενάντια στους πρώην συναδέλφους τους; -Μήπως το σε ποιό κόμμα ανήκει κανείς τελικά δεν έχει να κάνει με την ηθική και τις αξίες του; -Μήπως όλα τα κόμματα είναι τελικά το ίδιο και το αυτό; -Τι σημαίνει τελικά ρουφιάνος και ποιός είναι ο "σωστός";

Μετά από αρκετές συζητήσεις, κατάληξα στο συμπέρασμα πως η ρουφιανά, έμμεση ή άμεση, είναι αποτέλεσμα της ατομικής διαπραγματεύσης κάποιου που προσπαθεί να κερδίσει ατομικά προνόμια. Όταν ο μαθητής απέναντι στους καθηγητές, όταν ο εργάτης απέναντι στ' αφεντικά, όταν ο οποιοσδήποτε άφραγκος απέναντι στους πορτιέρηδες της συναυλίας που θέλει να δει ...κλπ, δεν στέκεται με αξιοπρέπεια βλέποντας τα δικαιώματά του και δεν αγωνίζεται γι' αυτά, για τον εαυτό του και για τους άλλους μαζί με τους άλλους, παρά προσπαθεί να κερδίσει προνόμια για τον εαυτό του και μόνο, είναι ρουφιάνος.

Άλλωστε η ρουφιανά είναι πασιφανής, δεν είναι κάτι κρυφό: είναι τα γλοιώδη χαμόγελα και τα αηδιαστικά σε "παρακαλώ", είναι το "κάρφωμα" και το "γλύψιμο", είναι η δειλία που καλλιεργείται συστηματικά από τους θεσμούς κοινωνικοποίησης (σχολείο, οικογένεια, στρατός, κλπ), είναι η αντίληψη "χέρι που δεν μπορείς να δαγκώσεις, φύλησέ το", είναι η κουτοπονηριά και η καχυποψία απέναντι στους συμμαθητές, συνεργάτες, ..., μπας και αποκτήσουν κι αυτοί τα ίδια προνόμια μ' αυτόν. Και η σάση αυτή της "ατομικής διαπραγματεύσης" κλίνει, γενικώς, προς τα "δεξιά".

Μόνο που μέσα από τα ρουσφέτια (που είναι ατομική "εξυπηρέτηση") και το "βόλεμα σε θεσούλες" από "γνωστούς", που έχουν γίνει πια θεσμός, μέσα από την οικογενειακή παράδοση (που διάφοροι ψηφίζουν διάφορα επειδή τα ψήφιζε κι ο πατέρας κι ο παππούς) και τέλος, μέσα από την ισοπέδωση των αξιών και αρχών μπροστά από το οικονομικό συμφέρον, ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας δεν ψηφίζει συνειδητά. Κι αυτά όλα δεν τα λέω για να μάθουν οι

άνθρωποι να ψηφίζουν καλύτερα, αλλά γιατί δεν πρόκειται ποτέ να δεχτώ από κάποιον που αγωνίζεται με και για τους άλλους ότι είναι "δεξιός". Μπορεί να ψηφίζει δεξιά, αλλά δεξιός δεν είναι. Όπως και δεν πρόκειται ποτέ να δεχτώ από κάποιον που είναι αφεντικό άλλων ότι είναι "αριστερός". Μπορεί να ψηφίζει "αριστερά" αλλά αριστερός δεν είναι.

Γιατί, τελικά, εκείνο που μετράει είναι η σάση που κρατάει κάποιος στη ζωή του. Το να έχει κάποιος αρχές που δεν τις ξεπουλάει, το να έχει κάποιος αξιοπρέπεια που δεν αγοράζεται, το να δείχνει κάποιος αλληλεγγύη ενώ θα μπορούσε να "βγάλει την ουρά του απ' έξω", είναι ζήτημα στάσης ζωής. Άλλα στο κατά πόσο αυτή

τη σάση του είναι συνειδητή, ε, εκεί ερχόμαστε στο ζήτημα της ψήφου. Γιατί κάποιος που κρατάει την παραπάνω στάση συνειδητά, σίγουρα δεν ψηφίζει κανέναν.

Κι αυτό είναι σημαντικό, σηματοδοτεί μια αρχή. Την αρχή μιας "άλλης πλευράς", μιας "άλλης όχθης". Της όχθης αυτών που δεν ενώνονται κάτω από σημαίες αλλά κάτω από αρχές, της όχθης αυτών που δεν αγελοποιούνται πίσω από αρχηγούς αλλά διεκδικούν συλλογικά μιλώντας αυτοί για τις δικές τους ανάγκες, της όχθης αυτών που δε μαζοποιούνται κάτω από το κοινό συμφέρον (την κοινωνική καταξίωση και το χρήμα), αλλά κάτω απ' την εμπιστοσύνη στα δίκια και τις αξίες τους...

Την "απέναντι πλευρά" που ΞΕΠΕΙ τους φύλους και τους εχθρούς της...

Οι κινήσεις των μοντέλων (μανεκέν) και των μυθολογικών μορφών.
Η ρομαντική χρήση της φύσης (φύλλα, δέντρα, νερό) για τη δημιουργία ενός τόπου όπου η αθώότητα μπορεί να ξαναβρεθεί.

Η εξωτική και νοσταλγική έλξη της Μεσογείου.

Οι στάσεις που παίρνονται για να δηλώσουν στερεότυπα γυναικών: γαλήνια μπτέρα (μαντόνα), ελεύθερα περιφερόμενη γραμματέας (ηθοποιός, ερωμένη του βασιλιά), τέλεια οικοδέσποινα (γυναίκα του θεατρί-ιδιοκτήτη), σεξουαλικό αντικείμενο (Αφροδίτη, έκπληκτη νύμφη) κ.λ.π.

Η ειδική σεξουαλική έμφαση που δίνεται στα πόδια των γυναικών.

Τα υπικά που χρησιμοποιούνται ειδικά για να δείξουν πολυτέλεια: σκαλισμένο μέταλλο, γούνες, γυαλισμένο δέρμα κ.λ.π.

Οι κινήσεις και οι εναγκαλισμοί των εραστών που δείχνονται μετωπικά προς όφελος του θεατρίου.

Η θάλασσα, που προσφέρει μια καινούρια ζωή.

Η φυσική στάση των αντρών που μεταδίδει πλούτο και αρρενωπότητα.

Η μεταχείριση της απόστασης με την προοπτική που προσφέρει μυστήριο.

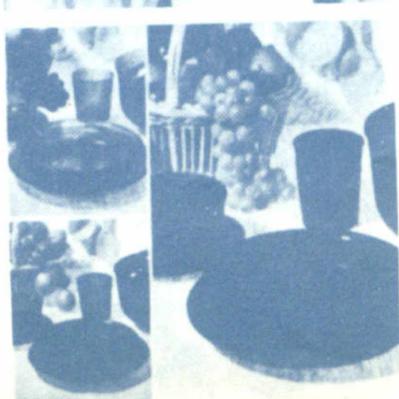
Η εξίσωση του ποτού και της επιτυχίας.

Ο αντρας σαν ιππότης (καβαλάρης) που έχει γίνει μοτοσυκλετιστής.

Γιατί η διαφήμιση βασίζεται τόσο πολύ στην οπτική γλώσσα της ελαιογραφίας;

ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΗ ΜΕ ΠΟΤΗΡΙΑ ΤΟΥ CLAESZ 1596-7 1661

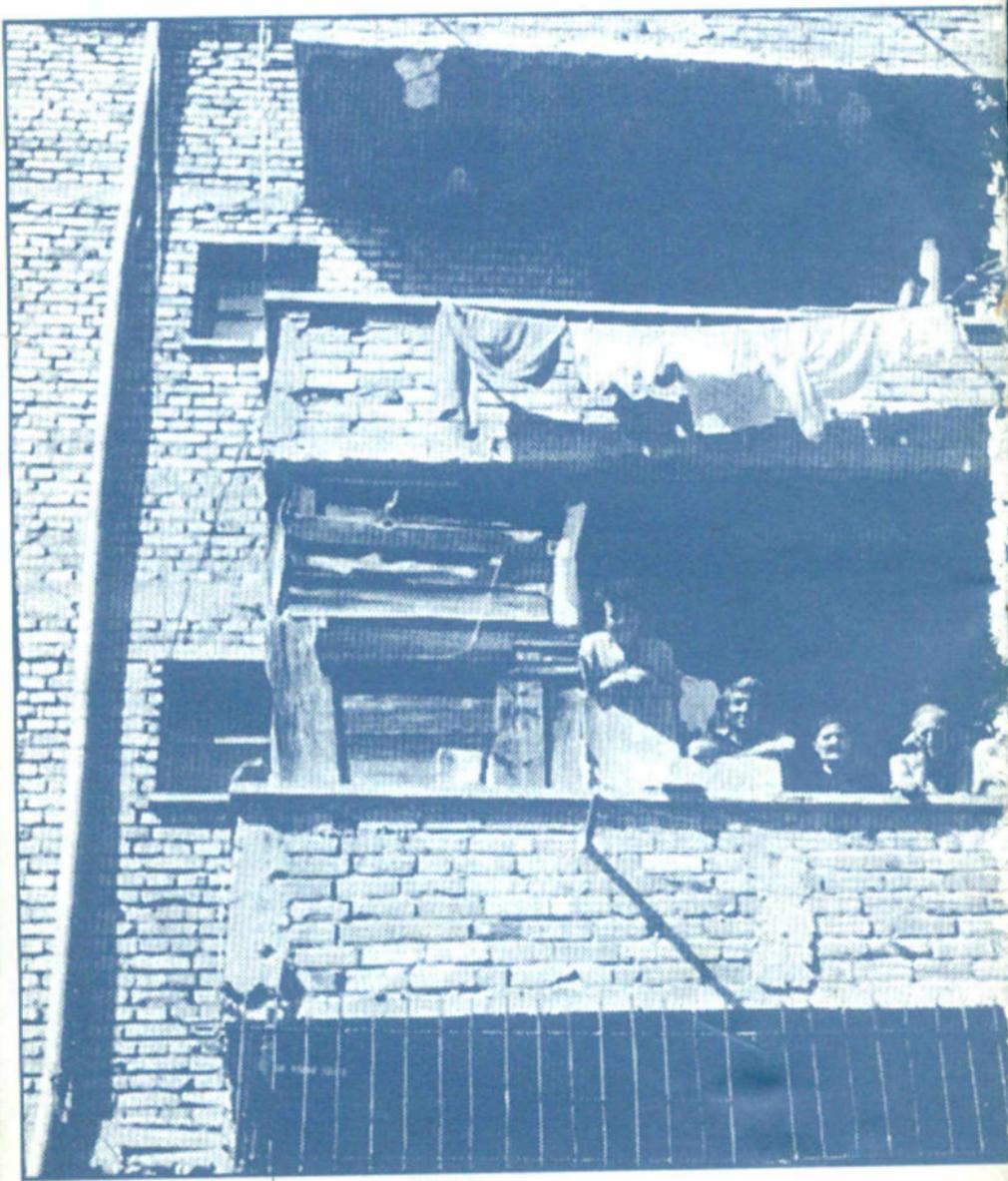
και το βλέμμα

Η διαφήμιση είναι η κουπιτούρα της καταναλωτικής κοινωνίας. Προπαγανδίζει μέσω των εικόνων την πίστη αυτής της κοινωνίας στον εαυτό της. Υπάρχουν αρκετοί λόγοι για τους οποίους αυτές οι εικόνες χρησιμοποιούν τη γλώσσα της ελαιογραφίας. Η ελαιογραφία, πριν να γίνει οτιδήποτε άλλο, ήταν μια εξύμνηση της ατομικής ιδιοκτησίας. Ως μορφή τέχνης προέκυψε από την αρχή ότι είσαι ό, τι έχεις. Η διαφήμιση εφευρέθηκε για να εξυμνήσει ακριβώς το ίδιο. Προχώρησε μόνο λίγο πιο πέρα: είσαι ό, τι (νομίζεις πως) μπορείς να έχεις.

Η διαφήμιση χρειάζεται να στρέψει σε δικό της όφελος την παραδοσιακή παιδεία του μέσου θεατρί-αγοραστή. Ο, τι έχει μάθει στο σχολείο για ιστορία, μυθολογία, ποίηση μπορεί να χρησιμοποιηθεί στη βιομηχανία της γοντείας. Τα τσιγάρα μπορούν να πουληθούν στο όνομα ενός βασιλιά, τα εσώρουχα σε συσχετισμό με τη Σφίγγα, ένα καινούριο αυτοκίνητο με την αναφορά στην εικόνα μιας εξοχικής έπαυλης.

Στην γλώσσα της ελαιογραφίας αυτές οι αόριστες ιστορικές ή ποιητικές ή ηθικές αναφορές είναι πάντοτε παρούσες. Το γεγονός ότι είναι ασαφείς και τελικά χωρίς νόημα αποτελεί πλεονέκτημα: δεν πρέπει να είναι κατανοητές, πρέπει απλώς να υπενθυμίζουν πολιτιστικά μαθήματα μισοαφοριώμενα. Η διαφήμιση κάνει όποια την ιστορία μυθική αλλά για να το κάνει αυτό αποτελεσματικά χρειάζεται μια οπτική γλώσσα με ιστορικές διαστάσεις.

Το αντιλεξικό της καθημερινής ζωής είναι πρωτοβουλία των απόγονων των βανδάλων. Κυκλοφορεί και διανέμεται δωρεάν κάθε μήνα. Η έκδοση αυτή είναι ανοιχτή σε όποιον και όποιαν θέλει (με ένα μικρό κείμενο, με ένα σκίτσο, με μιά φωτογραφία, με δυό λέξεις...) να μιλήσει, να ειρωνευτεί ή να ουρλιάξει για όσα συμβαίνουν γύρω, νευρικά, ανταγωνιστικά, εχθρικά, αντιλεξικά...

διεύθυνση επικοινωνίας: Τ.Θ. 31265, 10035 Αθήνα